

Arrest

nr. 189 279 van 30 juni 2017
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 2 november 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 september 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoeker op 15 oktober 2015 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDJ, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, komt op 1 oktober 2010 samen met zijn ouders en zus België binnen. Op dezelfde dag vragen zijn ouders asiel aan. Op 28 februari 2011 beslist de adjunct-Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 22 februari 2011 dienen de ouders van de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 18 maart 2011 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.3. Op 26 april 2011 dienen de ouders van de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Er worden medische elementen in hoofde van de verzoeker ingeroepen.

1.3.1. Nadat de aanvraag uit punt 1.3. op 26 mei 2011 ontvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 9 januari 2014 ongegrond bevonden en wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 135 814 van 5 januari 2015 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissingen.

1.3.2. Op 31 maart 2015 wordt de aanvraag uit punt 1.3. opnieuw ongegrond bevonden. Bij arrest nr. 189 277 van 30 juni 2017 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.4. Op 18 maart 2014 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 23 april 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.5. Op 27 juni 2014 wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en wordt hem tevens een inreisverbod (bijlage 13^{sexies}) voor twee jaar opgelegd.

1.6. Op 3 juli 2014 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13^{septies}) genomen.

1.7. Op 11 juli 2014 wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.8. Op 30 september 2014 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 18 november 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 189 276 van 30 juni 2017 stelt de Raad de afstand van het geding vast dat door de verzoeker tegen deze beslissing werd ingesteld.

1.9. Op 21 september 2015 wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht op 15 oktober 2015. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

De heer

(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene gaf geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 27.06.2014, hem betekend op 27.06.2014.

(…)”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep. Zij ontwaart in hoofde van de verzoeker een gebrek aan het rechtens vereiste belang omdat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing, die gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid en een eventuele vernietiging van deze beslissing de verzoeker bijgevolg geen voordeel kan opleveren.

3.2. Er wordt evenwel op gewezen dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet enkel geldt onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag en dat de verzoeker in een enig middel van zijn verzoekschrift de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Door te stellen van oordeel te zijn dat de verzoeker geen schending aannemelijk maakt van een hogere rechtsnorm, loopt de verwerende partij vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"I. Principes

Artikel 3 E.V.R.M. stelt dat« (...)»;

Artikel 2 EVRM stelt dat "(...)";

De Raad heeft op de duidelijke wijze volgende principes uiteengezet m.b.t. de toepassing van artikel 3 EVRM verbonden aan de medische situatie van vreemdelingen in het licht van het EVRM en in het bijzonder in het licht van artikel 3 EVRM:

De Raad wijst er op dat artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66). Het EHRM oordeelt dat om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de vreemdeling naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoeker zelf (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand om hun verwijdering tegen te houden, oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Het is aan de verzoeker om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst zal worden blootgesteld aan een dergelijk reëel risico (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

De Raad verwijst dienaangaande naar de rechtspraak van het EHRM ter zake. In de zaak N. vs het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855 hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principearrest geeft het Hof een overzicht van haar jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest 'D. v. The United Kingdom' (EHRM, 2 mei 1997, nr. 30240/96) waaruit zij vervolgens duidelijk de principes vaststelt die zij aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

De Grote Kamer handhaafde de hoge drempel die door D. v. The United Kingdom werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbepaalde gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. In casu oordeelde het Hof dat uit de beschikbare informatie bleek dat antiretrovirale middelen in principe beschikbaar zijn in Oeganda - al geraakten ze wegens een gebrek aan middelen vaak maar bij de helft van de personen die deze nodig hadden - en zouden ze niet beschikbaar zijn in verzoeksters rurale streek van afkomst en zou ze deze middelen naar eigen zeggen niet kunnen betalen noch zou zij op de steun en zorg van de in Oeganda aanwezige familieleden kunnen rekenen. De Grote Kamer kwam tot de conclusie dat er geen sprake was van de zeer uitzonderlijke omstandigheden zoals in voornoemd arrest D. v. The United Kingdom en besloot dat haar uitzetting niet in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest D. v. The United Kingdom te behouden. Door zelf een overzicht van haar rechtspraak te geven van 1997 tot aan dit arrest en door zelf de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Het Hof heeft tot nu toe nog maar in één enkele zaak, meer bepaald in D. v. Verenigd Koninkrijk (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) geoordeeld dat deze 'zeer uitzonderlijke omstandigheden' aanwezig waren. In deze zaak oordeelde het Hof dat wegens de combinatie van een aantal factoren, zowel persoonlijke factoren als factoren m.b.t. de medische en sociale omstandigheden in het land van terugkeer, er in dit geval sprake was van "zeer uitzonderlijke omstandigheden". Concreet betrof het (1) het terminale en kritieke stadium van een ongeneeslijke ziekte, (2) het gebrek aan en de ontoereikendheid van medische en verzorgende voorzieningen voor de behandeling van de ziekte in het land van terugkeer en (3) het gebrek aan sociale opvang, m.n. de afwezigheid van familieleden of vrienden die een minimum aan voedsel, huisvesting en sociale ondersteuning kunnen verstrekken.

Hierbij moet tevens worden opgemerkt dat het EHRM een verslechtering van de mentale toestand, ondanks de adequate medische zorgverstrekking, voldoende achtte om de verwijdering van een persoon tegen te houden;

Toegepast in onderhavig geval

In casu kan niet blindelings toepassing worden gemaakt van voormelde aangehaalde principes, gelet op de bijzonderheid van de voorlopig vastgestelde aandoening;

Op basis van de stukken opgemaakt door Dr. S. D. (...) (Stukken 4 en 5 van de regularisatieaanvraag in administratief dossier) en het medische attest van 4 augustus 2014 van Dr. P. R. (...) (Stuk 3 van de regularisatieaanvraag in administratief dossier) zoals hierboven geciteerd, kan worden vastgesteld dat verzoeker zich in een actuele fysieke en psychologische toestand bevindt welke het reizen naar zijn herkomstland onmogelijk maken op straffe van schending van artikelen 2 en 3 EVRM (OCD en PTDS waarvoor hij een ambulante behandeling krijgt, suïcidaliteit en automutilatie) (Stuk 3 van de regularisatieaanvraag in administratief dossier).

Volgens het medisch attest van 4 augustus 2014 van Dr P. R. (...), is reizen absoluut incompatibel met de psychologische toestand van verzoeker en dient hij voordien in België te worden verzorgd. (Stuk 3 van de regularisatieaanvraag in administratief dossier)

Op basis van een vaste rechtspraak van RvV moet tevens rekening gehouden worden met de oorsprong van de psychische problemen om de beschikbaarheid en toegankelijkheid van een adequate behandeling te beoordelen. (RvV 2 mei 2013,223.353)

De oorsprong van de psychische pathologie (OCD en PTDS) ligt dus in Rusland waar de Armenen gediscrimineerd worden.

Verzoeker is afkomstig uit Rusland. Omwille van zijn Armeense oorsprong heeft hij daar traumatische ervaringen ondergaan: "gewapende inval door politie, doodbedreigingen door fascistische jeugdbendes met aansluitend ernstige angst traumatische, dwangmatige en depressieve symptomatologie, stotteren, anorexistische gedrag, suïcidale weggingen en EMP". (Stuk 6 van de regularisatieaanvraag in administratief dossier)

Op basis van het medisch attest van 4 augustus 2014 van Dr. P. R. (...), is de adequate behandeling een psychiatrische medische opvolging omwille van zijn ernstige OCD-problematiek. Een hospitalisatie werd in het UPC Sint-Jozef te Kortenberg voorzien. (Stuk 3 van de regularisatieaanvraag in administratief dossier)

Volgens verzoeker ligt Rusland aan de basis van het trauma en daarom is een behandeling in Rusland voorlopig uitgesloten. Op die wijze zelfs dat op dit moment geen adequate behandeling kan mogelijk zijn in Rusland. Een terugkeer naar Rusland doet het risico op een degeneratie van zijn aandoeningen vergroten (OCD en PTDS). Aldus de ontslagbrief van 3 juli 2014 van Dr. S. D. (...) : "(...) dat hij - als hij terug moet keren naar zijn land van oorsprong - suïcide effectief overweegt. Hij geeft aan ernstig gepest te zijn in Rusland, en daardoor nooit meer terug te willen. (...) Uit eerdere verslagen van eerdere opnames en ambulante opvolging blijkt dat de diagnose van OCD en PTSD effectief werden geobjectiveerd; hiertoe werd ook intensieve farmaco- en psychotherapie opgestart." (Stuk 5 van de regularisatieaanvraag in administratief dossier)

Een uitwijzing naar zijn herkomstland zou in het licht van de actuele medische situatie een schending van de artikelen 2 en 3 EVRM opleveren aangezien het risico op degeneratie van de ziekte toestand en zelfs suïcide reëel is.

In de zaak Aswat v. the United Kingdom stelt het Hof dat gelet op de kwetsbaarheid van een persoon lijdende aan psychische aandoeningen het risico op verergering van een psychische ziekte voldoende is om een uitzetting te voorkomen.

Bijgevolg is op dit moment en gelet op het huidige medische attest iedere therapie in het land van oorsprong inadequaats omdat het de plek is die verzoeker subjectief aan het trauma verbindt en bijgevolg automatisch de degeneratie tot gevolg heeft met een reactieve suïcidaliteit op iedere uitwijzingsbevel tot gevolg. De ziekte van verzoeker (suïcidaliteit) houdt een reëel risico voor zijn leven in of fysieke integriteit in de zin van artikelen 2 en 3 EVRM.

Op basis van de medische rapporten moet verzoeker eerst in België worden opgevolgd en genezen worden verklaard alvorens de betrokkene bloot te stellen aan een poging tot verwijdering (zie supra) of iedere confrontatie met zijn herkomstland en de gebeurtenissen die zich daar hebben afgespeeld.

De verwijdering stelt verzoeker bijgevolg bloot aan een reëel risico op aantasting van zijn recht op leven zoals bedoeld in artikel 2 EVRM, dan wel aan een in artikel 3 EVRM bedoelde behandeling.

De bestreden maatregel is dan ook manifest in strijd met de artikelen 2 en 3 van het EVRM."

4.1.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 1° en 74/14, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat hij "niet in het bezit (is) van een geldig visum" en dat hem hiervoor geen termijn wordt toegestaan omdat hij "geen gevolg (gaf) aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 27.06.2014, hem betekend op 27.06.2014".

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

4.1.2.2. Artikel 2 van het EVRM, dat het recht op leven beschermt, bepaalt het volgende:

*"1. Het recht van een ieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, behoudens door de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk vonnis wegens een misdrijf waarvoor de wet in de doodstraf voorziet.
(...)"*

De bewijslast rust in de eerste plaats op diegene die een schending inroept van het recht op leven zoals beschermd door artikel 2 van het EVRM. De verzoeker moet dus redelijkerwijs aannemelijk maken dat de bestreden beslissing de beëindiging van zijn leven tot gevolg zal hebben.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "(n)iemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

In medische aangelegenheden heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) voor het eerst in een arrest van 2 mei 1997 besloten tot een schending van artikel 3 van het EVRM wegens de uitzetting van een ernstig zieke vreemdeling. In dat arrest heeft het Hof vooreerst een hoge drempel gehanteerd om te besluiten tot die schending. Het EHRM oordeelde dat deze zaak gekenmerkt was door "zeer uitzonderlijke omstandigheden", te wijten aan het feit dat de vreemdeling leed aan een ongeneeslijke ziekte en dat zijn levenseinde nabij was, dat er geen garantie was dat hij verpleging of medische zorg zou kunnen krijgen in zijn land van herkomst of dat hij daar familie had die voor hem zou willen en kunnen zorgen, of dat hij enige andere vorm van morele of sociale steun kreeg (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96 inzake D. tegen het Verenigd Koninkrijk).

In het arrest N. tegen het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008 heeft het EHRM die hoge drempel uitdrukkelijk bevestigd. Het Hof heeft in dat arrest na een overzicht van zijn eigen rechtspraak

overwogen dat, alhoewel de meeste gevallen betrekking hebben op de uitwijzing van seropositieve personen, dezelfde principes van toepassing moeten worden verklaard op de uitwijzing van personen die lijden aan een ernstige fysieke of mentale ziekte van nature ontstaan, van aard om ernstige pijnen en inkorting van de levensverwachting te veroorzaken en die een gespecialiseerde behandeling vereisen die mogelijks niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost. Het Hof geeft toe dat de levenskwaliteit en de levensverwachting van de betrokkene in die zaak achteruit zou gaan bij een uitwijzing naar Oeganda, doch het stelt vast dat de betrokkene zich niet in een kritieke fase bevindt. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt in die zaak niet aanvaard. Desalniettemin specificieerde het EHRM in deze zaak dat naast de situaties uit de zaak D. tegen het Verenigd Koninkrijk waarin een overlijden imminent is, er ook nog "*andere uitzonderlijke gevallen*" mogelijk zijn waar dwingende humanitaire redenen zich tegen een uitwijzing verzetten (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake N. tegen het Verenigd Koninkrijk).

Recent heeft het EHRM de principes die in de laatstgenoemde zaak worden gehanteerd bevestigd en verfijnd dat onder "*andere uitzonderlijke gevallen*" wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Slechts in dergelijk geval weerhield de Grote Kamer van het Hof een schending van artikel 3 van het EVRM en werd aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10 inzake Paposhvili tegen België).

Te dezen maakt de verzoeker niet *in concreto* aannemelijk dat hij zich in een van de hierboven genoemde situaties bevindt.

Hij laat gelden dat op basis van de door dokter D.S. opgemaakte stukken en het medisch attest van dokter P.R. van 4 augustus 2014 kan worden vastgesteld dat hij zich in een actuele fysieke en psychologische toestand bevindt welke het reizen naar zijn herkomstland onmogelijk maakt. Er wordt evenwel op gewezen dat naar aanleiding van een door de verzoeker op 26 april 2011 ingediende verblijfsaanvraag op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een arts-adviseur van de verwerende partij rekening heeft gehouden met de ontslagbrief van dr. D. S. van 3 juli 2014 en hieromtrent op 26 februari 2015 in een medisch advies heeft vastgesteld dat "*(d)e reactieve suïcidale uiting als reactie op het uitwijzingsbesluit (...) niet (kan) aangenomen worden als een medische reden tot aanvaarding van zijn aanvraag en (...) als chantage over(komt)*", dat "*(d)oor een dergelijke aandoening aan te wenden om een regularisatie tot verblijf te bekomen, (...) het genezingsproces ervan niet in de hand (wordt) gewerkt omdat betrokkene er baat bij heeft zich conform de diagnose te blijven affirmeren*", dat "*(e)enkel een beslissing dienaangaande in deze of gene zin (...) deze impasse (kan) doorbreken en (...) een conditio sine qua non (is) in het therapeutisch proces*", dat het "*vermelde zelfmoordgevaar (...) eerder hypothetisch en speculatief (is)*" en dat "*(h)et risico op zelfdoding (...) uiteraard inherent (is) aan elke depressie, zelfs bij behandeling en we (...) dit niet (kunnen) weerhouden in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet*". De betrokken arts-adviseur was de mening toegedaan dat de medische problematiek van de verzoeker geen onmiddellijk gevaar inhoudt voor zijn leven en fysieke integriteit en dat op basis van de voorgelegde elementen niet kan worden aangenomen dat de medische toestand van de verzoeker een reëel risico zou inhouden bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Met verwijzing naar het advies van de arts-adviseur van 26 februari 2015 verklaarde de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de op 26 april 2011 ingediende verblijfsaanvraag vervolgens op 31 maart 2015 ongegrond. Bij arrest nr. 189 277 van 30 juni 2017 verwierp de Raad ten slotte de door de verzoeker tegen deze beslissing ingestelde vordering tot schorsing evenals het beroep tot nietigverklaring ervan. Wat betreft het medisch attest van dokter P.R. van 4 augustus 2014 wordt er op gewezen dat de verzoeker dit stuk heeft voorgelegd bij de verblijfsaanvraag die hij op 30 september 2014 op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, en dat ook met dit attest rekening werd gehouden door een arts-adviseur van de verwerende partij. Deze stelde in een advies van 7 november 2014 dat de gezondheidstoestand van de verzoeker ongewijzigd is ten aanzien van het medisch attest, gevoegd bij de door de verzoeker op 26 april 2011 ingediende machtigingsaanvraag, dat er geen enkele nieuwe diagnose wordt gesteld voor de betrokkene en dat het voorgelegde standaard medisch getuigschrift dus slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van de verzoeker bevestigt. Vervolgens verklaarde de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de door de verzoeker op 30 september 2014 ingediende aanvraag met toepassing van artikel 9ter, § 3, 5°, van de Vreemdelingenwet onontvankelijk omdat de verzoeker in deze nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift en bijlagen voorlegde waaruit bleek

dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd was ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag van 26 april 2011. Bij arrest nr. 189 276 van 30 juni 2017 stelde de Raad ten slotte de afstand van het geding vast dat door de verzoeker tegen deze beslissing werd ingesteld. Aldus maakt de verzoeker niet aannemelijk dat hij zich in een actuele fysieke en psychologische toestand bevindt die het reizen naar zijn herkomstland onmogelijk maakt.

De verzoeker laat verder nog gelden dat op basis van vaste rechtspraak van de Raad rekening moet worden gehouden met de oorsprong van de psychische problemen om de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de adequate behandeling te beoordelen, waarbij hij verwijst naar een arrest van de Raad van 2 mei 2013 met nr. 223.353. Vooreerst wordt erop gewezen dat er geen arrest met nr. 223.353 van 2 mei 2013 van de Raad bestaat. Allicht wordt gealludeerd op het arrest nr. 223.353 van 2 mei 2013 van de Raad van State. De verzoeker verwijst evenwel niet dienstig naar dit arrest nu hij op 26 april 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf om medisch redenen heeft ingediend en naar aanleiding van deze aanvraag een arts-adviseur in een medisch advies van 26 februari 2015 heeft geoordeeld dat de toegediende medicatie niet de minste invloed heeft op de angstneurotische verschijnselen in het kader van een obsessieel compulsieve stoornis en dat de diagnose van een PTSD niet kan worden weerhouden, waarbij de arts-adviseur bovendien ten overvloede nog heeft vastgesteld dat deze na verloop van tijd uitdooft en zelfs onbehandeld nog slechts weinig problemen stelt, zodat de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst *in casu* niet diende te worden nagegaan. Waar de verzoeker, met verwijzing naar de ontslagbrief van dr. D. S. van 3 juli 2014, nog laat gelden dat een terugkeer naar Rusland het risico op een degeneratie van zijn aandoeningen vergroot, wordt er op gewezen dat dit niet blijkt uit dit schrijven. Hieruit blijkt enkel dat de verzoeker suïcide overweegt indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst, doch hieromtrent heeft een arts-adviseur in het reeds genoemde advies van 26 februari 2015 reeds gesteld dat *“(d)e reactieve suïcidale uiting als reactie op het uitwijzingsbesluit (...) niet (kan) aangenomen worden als een medische reden tot aanvaarding van zijn aanvraag en (...) als chantage over(komt)”*, dat *“(d)oor een dergelijke aandoening aan te wenden om een regularisatie tot verblijf te bekommen, (...) het genezingsproces ervan niet in de hand (wordt) gewerkt omdat betrokkene er baat bij heeft zich conform de diagnose te blijven affirmeren”*, dat *“(e)nkkel een beslissing dienaangaande in deze of gene zin (...) deze impasse (kan) doorbreken en (...) een conditio sine qua non (is) in het therapeutisch proces”*, dat het *“vermelde zelfmoordgevaar (...) eerder hypothetisch en speculatief (is)”* en dat *“(h)et risico op zelfdoding (...) uiteraard inherent (is) aan elke depressie, zelfs bij behandeling en we (...) dit niet (kunnen) weerhouden in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet”*. Bij arrest nr. 189 277 van 30 juni 2017 heeft de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van de beslissing van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van 31 maart 2015 waarbij met verwijzing naar dit advies de op 26 april 2011 ingediende machtigingsaanvraag ongegrond werd verklaard, verworpen.

Waar de verzoeker nog verwijst naar de zaak Aswat tegen het Verenigd Koninkrijk waarin het EHRM zou hebben gesteld dat *“gelet op de kwetsbaarheid van een persoon lijdende aan psychische aandoeningen het risico op verergering van een psychische ziekte voldoende is om een uitzetting te voorkomen”*, wordt er op gewezen dat deze zaak een uitlevering betrof naar een land waarmee de betrokkene geen banden had, waar hij zou worden vastgehouden en waar hij geen steun zou hebben van familie en vrienden, terwijl dit alles *in casu* niet het geval is.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.1.2.3. Het enig middel is ongegrond.

4.2.1. Ter terechtzitting voert de raadvrouw van de verzoeker in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM, nu de zus van de verzoeker op 3 februari 2017 geregulariseerd werd.

4.2.2. Er wordt evenwel op gewezen dat de stukken inzake de toegekende verblijfsmachtiging aan de zus van de verzoeker dateren van na de bestreden beslissing zodat hiermee in de bestreden beslissing geen rekening kon worden gehouden. Voorliggend beroep betreft een annulatieberoep, zodat de bevoegdheid van de Raad beperkt is tot het uitoefenen van een wettigheidstoetsing. De Raad dient zich hiertoe te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Met een beoordeling *ex nunc* zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden. Zodoende kan de verzoeker niet dienstig voorhouden dat er rekening diende gehouden te worden met het (nieuwe) gegeven dat zijn zus thans gemachtigd werd tot een verblijf.

Ten overvloede kan er op worden gewezen dat het de verzoeker (en zijn ouders) vrij staat om bij het bestuur de nodige stappen te ondernemen om het gezinsleven met zijn zus, waarvan wordt erkend dat zij mantelzorg nodig heeft, te vrijwaren.

Het tweede middel is niet-ontvankelijk.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. DE GEYTER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DE GEYTER

D. DE BRUYN